

Fernano i Juan Nos Selma, fills de Rosa, el dia de la seua comunió.

patíem. Jo resava i a ella li pegava per cantar, per no sentir aquell soroll aterrador. Cada un espanyava la por com podia. I després, quan van tornar a casa...una destrossa, tot remenat, tot perdut. Més val no recordar-ho.

Vosté és molt religiosa.....

Sí, soc molt creient i practicant. Tota la vida he anat a missa, i encara avui sempre que puc hi vaig. Em van ensenyar així i així he viscut sempre, amb eixa creença.

Quan era joveneta sempre tenia bregues en ma mare. Hi havien tres misses: missa 1ª, a les 6 del matí, missa 2ª a les 8 i missa major a les 10. Ma mare em feia anar a missa major. Deia que les xiques fadrines havien d'anar a missa major. I jo sempre volia anar a missa segona, per què així després anava amb les amigues a la font a l'aigua

i allí xarràvem amb la colla d'amics i si anava a missa major ja no em quedava temps.

Esta era la manera en la que els xics i xiques joves es relacionaven en aquells temps?

Sí, ahí al pla de la font era el lloc de trobada. La font fa molt anys estava als afores, on es diu "les fabriquetes", però allí va ocórrer una desgràcia, un xic va matar a la seua novia, i va ser quan van traslladar la font dintre de la vila. On està ara la Font de la Vila. El meu pare sempre em renyia perquè anava amb el canteret a la font a portar aigua fresca i quan aplegava a casa ja estava calenta. Com si ara el vera dient-me: Rosita, que sempre m'he de beure l'aigua calenta!!. Clar, jo em ficava a xarrar amb les amigues i els amics i el temps volava.

També anàvem a ballar al "Pensat i Fet", que estava darrere del que avui és el local social de la Caixa Rural "La Fonda".

Després van ficar fins i tot un cine. Al trinquet. Al principi del carrer Nou.

Així va ser com es va fer novia del seu home?

Fernando era el germà major d'un xic amb el que jo parlava, li deien Jaime. A la guerra, el van mobilitzar i el van enviar al front. Va morir a la Batalla de l'Ebre. Jo mai havia pensat amb Fernando. Només ens parlàvem per preguntar si teníem carta, si hi havia novetats del seu germà.... i mira, després, al cap dels anys, ens vam fer nuvis i ens vam casar.

No vam fer una gran boda, els meus sogres tenien molt de disgust perquè havien perdut un fill i no tenien ganes de res. El meu germà tampoc estava, després de la guerra el van retindre a Zamora. Però malgrat que les dos famílies patíem les desgràcies de la guerra civil, encara vam fer uns paellons d'arròs i fins i tot prims i xocolate, que en aquella època era molt difícil d'aconseguir. Els convidats al menys es van poder fartar, que això en aquella època de postguerra era molt difícil.

Després de la boda no vam fer viatge però, quan vam poder, van anar a Saragossa i a Barcelona. Vam tindre quatre fills. Una xiqueta, que va morir de seguida. Després una bessonada que també van morir. Era una època on la mortalitat infantil era molt freqüent. Després van vindre Fernando i Juan.

Crec que casar-me va ser el que millor he fet en la vida. Del que em sento més satisfeta.